

Τον Ιούνιο του '95, το ελάχιστο της αξιοπρέπειας που πρέπει να ορίζει την ζωή ενός επαγγελματία, εύκολα με απομάκρυνε από το περιοδικό με το οποίο συνεργαζόμουν. Αργότερα έγινε όμιλος, και ότι ακολούθησε δικαίωσε, έτι περαιτέρω, την κίνησή μου. Φαντάζομαι, θα τα πούμε κάποτε, αναλυτικότερα.

Μεσολάβησαν 18 μήνες απαραίτητης αργίας και πριν την άνοιξη του '97 βρέθηκα στο Car and Driver. Είχε ήδη μετακομίσει στην οδό [Κλεισθένους](#). Νωρίτερα ελλιμενιζόταν στην Χερσίφρωνος στον Νέο Κόσμο. Εκεί είχα κάνει μια συνάντηση με τον Μιχάλη Μοίρα, σε κλίμα ευχάριστο. Μπορούσα, θυμάμαι, να τον διακρίνω, πίσω από τους καπνούς των Marlboro (;) που φουμάριζε. Αργότερα ατόνησε, μα τελικά τα βρήκαμε με τον διάδοχο του Μιχάλη, ο οποίος ήταν ολότελα διαφορετικής σχολής, αλλά εκείνη την εποχή αυτό ήταν μεν πρόβλημα (μου), αλλά ήταν πολυτελείας, ως εκ τούτου παραμερίστηκε.

Στο 199 της [Κλεισθένους](#) λοιπόν βρεθήκαμε τότε, το '97, με τον Σπύρο Κωστόπουλο αρχισυντάκτη, τον Τάκη Λιάκη στα Τεχνικά, τον Ευγόρα Παπαθέου στις δοκιμές, τον Βαγγέλη Πετράκη συντάκτη, την Έλενα Γαϊτάνη art Director, τον Γιάννη Μαλή Atelier, τους Καπνοριζέους πίσω από τους φακούς, τη Βίκυ Κασινάκη γραμματεία. Ζητώ συγνώμη για όσους ξεχνώ και λυπάμαι γιατί δεν γίνεται σαφής διαχωρισμός, με αυτούς που θυμάμαι αλλά δεν έχω καμιά διάθεση να αναφέρω.

Έχουμε χρόνο, ελπίζω, και για αυτό. Άσε που επειδή δεν τους αναφέρω, δεν σημαίνει ότι δεν υπήρξαν.

Εκεί, λοιπόν, σε αυτό το κτίριο, μείναμε κάποια έξι χρόνια, σε ένα τοπίο που ήταν πολύ διαφορετικό και, επιτρέψτε μου, σαφώς πιο γοητευτικό. Η [Κλεισθένους](#) ανεκμετάλλευτη, πριν ενσκήψει στην ευρύτερη περιφέρεια της, η θύελλα του mixing των πολυτελών μεζονετών με τα παραπήγματα των Ρομά, και τα παρακείμενα μαντριά. Χώρος πολύς, οι νεροποντές δεν πλημμύριζαν τα υπόγεια διότι δεν υπήρχαν υπόγεια. Δραχμούλα κι' άγιος ο Θεός και ακόμα ζούσαμε την αθωότητα, του να μην έχει προφέρει ο θάνατος, πρώην Φαλαγγίτης don Juan Antonio Samaranch τη λέξη φαρμάκι: Athens. Ο don απέθανε, το

χρέος όχι.

Γλυκομεσονύκτιοι, όπως θάγραφε κι ο μπαρμπα Γιάννης ο Σκαρίμπας, από ότι θα επακολουθούσε, οδεύαμε πάνω στην ταχεία της ανάπτυξης, βουλευτήκαμε με την τραπεζική απελευθέρωση. Μαγεμένοι από την αθάνατη φτήνια του χαϊλικιού, σπρωγμένοι από τους λαμπερούς λαϊφσταϊλάδες ζούσαμε στιγμές μεγαλείου. Ότι έπρεπε δηλαδή για να στραβώσει μια ελαφριά συνείδηση. Όχι όλοι, βέβαια.

Στο θέμα μας όμως. Το 199 της Κλεισθένους ήταν το Κράτος. Κι εκεί μέσα βολεύονταν οι εθνότητές του. Οι φυλές του. Fit for Fun, Elle, Max, C & D and so on. Εύκολες εποχές, με το αντίστοιχο easy leavin'. Εύκολες αλλά όχι πάντα γλυκερές. Εκείνη η ευκολία, λειτουργούσε και σαν λίπασμα για όλα τα παράσιτα, τις παραφυάδες που αναφύονται σε τόπους γόνιμους και καρπερούς.

Για όσους, έστω, το έβλεπαν από τότε.

Τότε που ενοχλούσε λίγο, ενώ τώρα πολύ περισσότερο.

Για όσους, έστω, το νιώθουν, τώρα.

Κάποια στιγμή το '02, εμείς περάσαμε απέναντι, στον πρώτο όροφο ενός άλλου κτιρίου. Ήξερα πάρα πολύ καλά ότι το καλλίτερο είχε παρέλθει. Άντεξα κάνα χρόνο εκεί, και οι ίδιοι λόγοι με ξανάστειλαν σπίτι (το ελάχιστο της αξιοπρέπειας που πρέπει να ορίζει την ζωή ενός επαγγελματία, μπλα μπλα μπλα κ λοιπ ά).

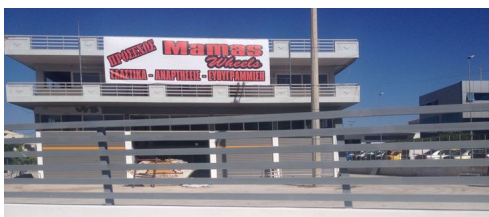
Περνούσα συχνά, απ' έξω πια, από το 199. Έσφυζε από ζωή και κίνηση. Η περιοχή αναβαθμιζόταν, Τράπεζες, καφέ, οικοδόμηση, φούρνοι, αντιπροσωπείες αυτοκινήτων Μεγαλείο.

Μέχρι που προέκυψε το Καστελόριζο κι άρχισε η αντίστροφη μέτρηση.

Ήρθε βαρβάτη η ύφεση. Κι ανάμεσα στα άλλα ξενοίκιασε το 199. Το Κράτος του καταλύθηκε, οι εθνότητες του μετανάστευσαν αλλού.

Κι έμενε μήνες, χρόνια, βουβό και σκοτεινό. Και δεν είχε ούτε λέξη να πει ούτε γράμμα. (σαν βασιλιάς σαν αρχαίο δράμα)

Συνέχιζα να περνώ, να το βλέπω, να στεναχωριέμαι, και να μνημονεύω ότι καλύτερο είχα βιώσει. Να θυμάμαι, εκείνον το απίθανο Ικαριώτη, τον ευγενικό Βαβήλο, που λίγα έβλεπε πολλά καταλάβαινε, μα τίποτα δεν έλεγε, περιφερόμενος αενάως, κομίζοντας αγόγγυστα καφέδες στον αλουμινένιο του δίσκο. Ακόμα τον Δημήτρη, χαμογελαστό, στο λογιστήριο πριν εγκαταλείψει τόσο αδόκητα τον μάταιο κόσμο μας.

Μέχρι πριν λίγες μέρες. Όταν περνώντας με τον Κώστα ένα πρωινό, μια πελώρια επιγραφή μας πληροφορούσε ότι προσεχώς θα στεγαζόταν ζαντολαστιχάδικο. Δεν ξέρω, ειλικρινά δεν καταλαβαίνω, τι συνιστά ανάπτυξη. Να γίνονται τα περιοδικάδικα, ζαντολαστιχάδικα ή το ανάποδο; Μια πρώτη απάντηση είναι: Εξαρτάται από τα περιοδικά, διότι τα ζαντολαστιχάδικα είναι σταθερή αξία. Τα περιοδικά όχι!

Όποια και να είναι η σωστή απάντηση, δεκάδες τακίμια λάστιχα, ξεμονταριστές, τετρακόλωνα ανυψωτές, αερόκλειδα, κομπρεσέρ, μπουλόνια ασφαλείας, σετ επισκευής θα έρθουν να κάτσουν πάνω από τα ίχνη που είχαν αφήσει υπολογιστές, εκτυπωτές, γραφεία, καρέκλες, λούπες, φωτοτράπεζες, λογιστήρια.

Θα έρθουν να σβήσουν ότι είχε προηγηθεί σε εκείνους τους χώρους. Έρωτες, έριδες, έρευνες.

Θα έρθουν να συστήσουν στο ίδιο Κράτος ένα άλλο Έθνος.